49e jaar. — Nr 84. Zaterdag, 19 Juli 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's ondags, s donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld o aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **3** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 19 JULI 1902.

VAN ALLES WAT.

Weet gij wat de liberalen willen ?

Zij willen vrij en vrank den godsdienst bespotten. Zij willen daarin niet gehinderd worden.

Daarnevens willen zij geëerd en geacht worden gelijk iemand die deftig is en de overtuiging zijner medeburgers eerbiedigt, zoo als het betaamt in een vrij land.

Zij willen goddelooze scholen.

Daarnevens willen zij gezien zijn als iemand die geene slechte scholen wil.

Zij willen meehuilen met de socialisten, te samen de clericalen omverwerpen.

Daarnevens willen zij als anti-socialist vereerd en gevolgd worden.

Dat ware te gemakkelijk !

Dat kan niet zijn, jongens.

Eene oude vlaamsche spreuk zegt : die zijn achkert te verbrandt, moet op de blaeer zitten.

Dat ondervinden de liberalen sedert 18 jaren !

* *

SCHANDELIJK EN LAFHERTIG ! — *Voeruit*, die te koop loopt met valsche leerstelsels en de bedriegelijke beloften van het socialism, durft schrijver dat de leering der kerk over God, de onsterfelijkheid der ziel, over het en Hemel, kortom dat gansch de katholieke wereld « de grootste altruggelarij is in de eeuwen der eeuwen. » Maar zulke schandelijke taal zullen de roode kopstukken zich wel wachten op den buiten te voeren : daar beweren zij dat zij niet tegen den godsdienst zijn.

Wat schijnheilige volksbedriegers toch !

* *

DE WAARHEID. — Citoyen Bertrand heeft een boeksken uitgegeven, waarin hij nog al rechtzinnig spreekt en aan de socialisten harde waarheid doet slikken.

Zoo, bijvoorbeeld, de kwestie van het zuiver algemeen stemrecht.

België telt 1,200,000 kiezers. Nu, zegt M. Bertrand, de socialisten bekomen 420,000 stemmen en daarin een merkelijk getal stemmen van dubbele en driedubbele kiezers. Men mag gerust aannemen dat die 420,000 stemmen uitgebracht zijn door ten hoogste 250,000 kiezers. Wat zou het eenvoudig stemrecht hun dan wel geven ? 250.000 op 1,200,000. dat maakt juist 34 zetels. En het is precies het getal dat zij hebben !

Wat willen zij dan nog meer ?

* *

BRENGT DAT OVEREEN. — Overtijd had David, een twintigjarige socialist uit het Waelenland, de vrijheid genomen zijn gedacht te zeggen over socialistische toestanden.

Dat kan Le Peuple niet dulden, en thans durft hij den jongen David zijne jeugd, zijn gemis aan ondervinding verwijten.

— Maar, antwoorde haar terecht de afgekeurde, als 21 jaar te jong is om mij met staatshuishoudkunde in te laten, waarom steit gij dan het stemrecht op dien ouderdom voor ?

Le Peuple zoekt nog altijd naar zijn antwoord.

* *

DOMME VRAAG. — « Hoe zal God de boozen straffen, zoo lastert La Chronique, in zijne goedheid, gezien Hij zelven de menschen tot het kwaad leidt ? Staat er niet geschreven : de mensch wikt, maar God beschikt ? »

Als die redeneering aangenomen wordt hebt gij geen recht meer nog eene enkele gevangenis gesloten te houden.

De menschelijke onverantwoordelijkheid zoo onbeschaamd vooruitzetten, is de loochening van alle schuld, van alle straf en van alle deugd te samen.

Wij dagen den schrijver van het artikel uit, deze zedenleer op zijn eigen huisgezin toe te passen.

* *

DE RIJKSTE MENSCH DER AARDE. — Een heer die waarlijk rijk is, is de heer John Rockfeller, die waarlijk de meest begoede mensch is der gansche aarde.

Hoeveel bezit hij wel ?

Op een tien millioen na, kan zijne fortuin moeilijk geschat worden.

De man is in alle geval rijker dan Astor, Vanderbilt, Gould en Rothschild, en zelfs rijker dan al deze menschen te samen.

De man, dat is geweten, bezit meer dan 100,000,000 inkomen 's jaars. Dat is 277,775 fr. per dag, of 11,580 fr. per uur.

* *

EENIGE SPREUKEN. — Beknibbelen is gemakelijk, iets verichten wat beter is dan men beknibbelt, dat is minder gemakkelijk en wordt weinig aanzien.

Vele menschen kruipen om voordeelen, postjes en plaatsen te bekomen en zij toonen zich weinig dankbaar als zij dezen verkregen hebben ; ja, zij keeren den rug aan hunne weldoeners, zelfs worden zij hunne vijanden. Zulks is ondankbaarheid, judasserij, het teeken eener lage ziel.

Door eene lange ondervinding, leert men dat de dankbaarheid vooral op politiek gebied een rare vogel is, die weinig te zien is. Dat moet hij zich getroosten, hij die goed wil doen. Zeer waar.

Ontevredenheid heeft bijna altijd eigenbelang of ijdelheid tot grondslag.

Na eene opmerkzaamheid van 20 jaar, mag ik staande houden dat de smartelijkste ziekten het gevolg zijn van den sterken drank, zegde de vermaarde geneesheer Trompson.

De luiheid doet meer ontkiemende talenten verloren gaan, dan de werkzaamheid er ontwikkelt.

Kleine stuivers worden goud.
Spaart ze jong dan vindt gij ze oud.
In den zomer zorgt de bij
Voor het winterjaargetij.

Landbouw.

MOET MEN DEN MOL VERDELGEN?

ONDERVRAAG hier in den omtrek eenen landbouwer, en vraag hem zijn gedacht over den mol.

Ongetwijfeld zal hij u voor antwoord geven dat de mol het vuilste beest is dat bestaat, een al-vernielend dier dat de tuinen verwoest, de wortels der planten afknaagt, en alzoo eene onberekenbare schade aan den landbouw berokkent.

Bevatten deze beweringen waarheid ? Zijn deze klachten wel gegrond? De heer Mansion, welke zich met deze kwestie onledig (of bezig) gehouden heeft, denkt dat er eene onderscheiding moet gemaakt worden, voor wat de werking van den mol betreft, tusschen den grooten en den kleinen akkerbouw.

Voorzeker is de mol het vraatzuchtigste dier der Schepping.

Aardwormen, veenmollen, muurvarkens, spinnen, duizendpooten, rupsen, poppen, popjes van meikevers of van witte wormen, dit alles slokt hij in, en nog is zijne eetlust niet verzadigd ! Hij doodt en verslindt, zegt mijnheer Mansion, alle gedierten onvoorzichtig genoeg om zijne grondbezitting te naderen.

Wee de aardmuis, de veldmuis, de spitsmuis, welke onder zijn bereik komt !

Wee de kikker, welke toevallig of zelf op jacht zijnde, zich in een mollen hol wangt !

De mol is zelfs voor geene slangen bevreesd, en weet deze dieren te overmeesteren.

En bij gebrek aan gewoon voedsel vreten de mollen, door honger aangezet, de eene de andere op ; de zwakste vallen de sterksten tot buit.

Waar moet dezen wreeden aard aan toegeschreven worden ?

Aan deze bijzonderheid dat de mol bij gebrek aan voedsel binnen weinige uren aan krachteloosheid bezwijken moet. Evenwel, niettegenstaande zijne vraatzucht, niettegenstaande zijne ingeboren instinkt van zelfbehoud, welk hem bij gebrek aan levend voedsel zou moeten aanzetten om plantenvoedsel te nemen, verkiest de mol van honger te sterven, dan aan wortels, knollen of planten te knagen.

Niets doorslagender dan de volgende proefneming van Flourens.

Hij plaatste twee mollen in eene ton. Daags er na vond hij er nog eenen, de andere opgeëten zijnde met huid en haar door den sterkste. Niettegenstaande dit ruime maal, zwerfde het dier bekommerd in zijn gevang rond ; klaarblijkelijk had het honger. Men wierp hem eene ontvleugelde musch ; deze wierd onmiddelijk opgeëten. Drie uren later onderging eene tweede musch hetzelfde lot. Tegelijkertijd wierp men in de ton koolen, rapen en wortelen. Slechts ging de mol er aan rieken maar roerde ze geenszins aan, en 's anderendaags vond men hem dood te midden van dezen voorraad planten-voedsel. Bijgevolg moet voor waar gehouden worden dat de mol hoegenaamd geen planten-voedsel benuttigt, en dat hij uitsluitelijk van levend-voedsel gebruik maakt.

De zaak alzoo beschouwd zijnde, doet zich de vraag op, gelijk mijnheer Mansion het verklaart, of de mol een oor den landbouw nuttig of schadelijk dier is? Deze vraag voorgesteld zijnde, aarzelt mijnheer Mansion geenszins te antwoorden dat de mol een zeer nuttig dier is voor den grooten landbouw en dat deze bewering eene onbetwistbare waarheid bevat. De toestand is omgekeerd, wil men den tuin — of moesbouw beoogen : het is zeker, zegt mijnheer Mansion, dat de mol eene oprechte plaag is in eenen tuin. In weinig uren verwoest hij een zaai- of een plantperk. De wortelen zijn ras afgebroken of blootgelegd, de planten ontbloot of boven den grond gestoten ; de boven gebrachte grond teekent den loop der onderaardsche gangen ; de grond is ondermijnd, verwoest, omgezet, en de wasdom grootelijks in gevaar gebracht. De mol, moet in dit geval zoo haast mogelijk gevangen en verwijderd worden.

Evenwel, kan in zekere omstandigheden de tegenwoordigheid van den mol in eenen hof of tuin zeer voordeelig zijn.

Indien mijn hof, schrijft M. Fabre, druk bezocht was door spekwormen, zou ik tot het volgende middel mijnen toevlucht nemen : bij het naderen van de lente, zou ik een twaalftal levend in de velden gevangene mollen in mijnen hof los laten, en ze aldaar vrij en in vrede op jacht laten gaan.

De wormen uitgeroeid zijnde, zou ik mijne mollen, bij middel van in hunne onderaardsche en bestendige gangen geplaatste vallen, vangen.

Verplicht van hunnen doorgang langs daar te nemen om in of uit te gaan, zullen nog denzelfden dag alle mollen opnieuw gevangen worden.

Dierenbeschermer

Oudheid van de alcoolkwestie.

HET Oud Testament veroordeelt het misbruik van wijn ; maar langen tijd vroeger was reeds het vraagpunt van het alcoolism gesteld. Salomon was nog niet geboren toen reeds verordeningen en wetten tegen de onmatigheid in China afgekondigd wierden. Zoo had, 2285 jaar voor Christus geboorte, een nijveraar eenen alcoolischen drank uit rijst getrokken, en om deze reden wierd hij door den Chineeschen Keizer tot ballingschap veroordeeld. In 't jaar 2205 voor Jesus-Christus, weigerde Keizer Yu wijn te drinken, zeggende, dat degenen die er van dronken de wijsheid verloren. Een andere Keizer, Uri Wang, strafte de dronkenschap met den dood. Na menige veranderingen aan de wetten die den verkoop van bedwelmende dranken regelden, kwam men, in 1279, voor Jesus-Christus, tot den maatregel van uit China al de stokers te verbannen.

De Japaneezen volgden het voorbeeld der Chineezen, onder opzicht van het verbod van gegiste dranken, en de Hindoes deden hetzelfde eenigen tijd later. De oude wetten van Ceylan, van Birmania en van andere Indische landen verboden de fabricatie, den verkoop en het gebruik van alcoolische dranken.

Van eenen anderen kant, men kent de wet van Mahomet in 626, door dewelke hij aan zijne soldaten het gebruik van wijn streng verbood. Hedendaags nog is deze wet in het Turksch leger in voege, en dit verklaart misschien, waarom de Turksche soldaat zoo leidzaam is.

DE NACHT.

Hoe indrukwekkend kan soms den nacht zijn met zijne zwijgende duisternis !

In de steden staat stil de polsklop van 't leven. Haastige voetstappen klonken nog weg in de verte en hun echo verloor zich in de onbegrensde donkere.

De stervelingen hebben zich teruggetrokken uit het gewoel van den dag ; het lichaam deed zijn eischen gelden, en zacht kwam de sluimering de oogleden sluiten.

Diep versonken liggen zij, de levende en levendige menschen in werkloozen slaap.

De ziel alleen geeft het werken niet op : zij met haar machtige verbeelding geholpen, brengt ons voor onze geestesoogen, van waarheid en onwaarheid, van werkelijk bestaande en niet bestaande zaken en personen en toestanden, die wondermengeling, welke wij droomen noemen.

Het kind droomt van zijn speelgoed, van wat het heeft en wat hem beloofd is. De moeder droomt van hare lieve kleinen, hoe ze opgroeien, haar vreugde uitmaken en haar kroon : helaas, arme moeder ! misschien blijven het droomen, misschien zullen uw zelfde lievelingen uw haren voor den tijd doen vergrijzen, uw oogen een nooit te stijlen bron van tranen doen ontspringen.

De vader en kostwinner denkt zich in zijne droomen een onbezorgde toekomst, die in werkelijkheid misschien nooit komen zal : de hemel weet ; zijn zorgen worden, zoo 't mogelijk is, nog zwarder. Arme man ! hoe pijnlijk zou uw 't hart ineenkrimpen als gij dien werkelijken toekomst vooraf kendet!

De gierigaard droomt van zijn goud, de eerzuchtige van zijn eereteekenen en ordelinten, de zieke, onherstelbaar, van zijne gezondheid, de gevangene van vrijheid.

Maar 't blijven droomen, het daglicht zal hun allen de werkelijkheid brengen, de koude naakte werkelijkheid. Dan zal de gevangene zijn boeien, de zieke zijn blik omhoog slaan, in hem komen op dat uur de eerstigste niet alleen, neen de heilzaamste gedachten zijne ziel binnentreden, als gasten die niet verzocht waren, maar ook die zich niet weerhouden laten.

Het leven, dat schijnt als een droom ons toe, de eeuwigheid als het waken : en onwillekeurig ziet het meest zorgelooze oog naar boven, naar Hem, die geteld heeft de haren van ons hoofd.

Neen, het mag waar zijn, dat de werkelijkheid van ons leven nimmer of nooit het schijnschoon onzer droomen nabij komt : daar boven hoog, boven de sterren leeft er Een, die ons lot in zijne handen draagt, die voor ons, zijne kinderen, zorgt, en wanneer wij zelfs slechts willen, ook zorgen zal ten eeuwige dage.

M. GIELEN

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal op

Woensdag 23e Juli,

dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *Allée Verte*, Kielerstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Paardenmarkt TE TONGEREN, *WOENSDAG 23e JULI.*

Op de markt van TONGEREN van heden donderdag waren te koop gesteld : 279 koeien en kalveren, 5 aobaap, 157 vette varkens, 1580 magere varkens.

Het Davidsfonds van Tongeren heeft verleden zondag eene groote betooging in onze stad ingericht, ter gelegenheid van den 600ste verjaardag van den slag der Gulden Sporen.

Een lange stoet, samengesteld uit talrijke maatschappijen en verscheidene muziekkorpsen, heeft de straten onzer stad bewandeld en zich daarna naar de hoofdkerk begeven, ten einde het sermoon en het plechtig lof bij te wonen.

Het feest eindigde in de Concordia waar een concert en eene gelegenheidsaanspraak plaats hadden.

Tijdens de feesten, hadden velen onzer medeburgers hunne huizen bevlagd.

Madagascar.

De liefdadige personen welke in de kapel der damen van de Heilige Harten het prachtig sermoon van den E. P. Venance bijgewoond hebben en die wenschen eene gift te doen aan de noodlijdende missie van Madagascar, zijn verzocht hunne bijdragen te zenden aan het Sint-Ignatius Huis van 's Heeren-Elderen, waar zij met erkentenis door den Eerwaarden Pater Missionnaris zullen aanvaard worden.

GROT VAN LOURDES TE BITSINGEN (*Bassenge*)
ZONDAG 20 JULI,

Solemneele Processie met het Allerheiligste na de Hoogmis, gezongen om 10 uren, — *Processie* van den H. Roozenkrans, na het Lof om 4 uren, — *Sermoon* aan de Grot, door een E. P. Jezuiet van s' Heeren-Elderen, — *Inhuldiging* der E. P. P. van het H. Sacrament, onder voorzitterschap van Mgr Monchamps, Groot-Vicaris van Z. Hoogw. Mgr den Bisschop van Luik.

APOTHEEK-ZONDAGSRUST.
Zondag zal de apotheek van

M. HUYDTS.

alleen open blijven, *van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

Hof van Assisen van Limburg.

— Maandag heeft in onze stad, onder voorzitterschap van M. Verkissen, Raadsheer bij het Beroepshof te Luik, de opening plaats gehad van den zittijd van het Hof van Assisen der provincie Limburg, voor het derde kwartaal 1902.

Eene enkele zaak staat op de rol. Die ten laste van den genaamde Jan-Hendrik Muris, *mandenmaker*, 31 jaren oud, geboren te Leuth, woonachtig te Bockholt.

Hij wordt beschuldigd in den nacht van den 2 tot den 3 April 1902, braad gesticht te hebben in een woonhuis, dat hem onverdeeld toebehoorde alsook aan zijne zusters en van zijne broeder, huis dat bewoond was op het oogenblik van den brand.

Openbaar Ministerie : M. E. Court, Procureur des Koninks te Tongeren.

Verdedigers Mmes Claikens en G. Meyers, der Balie van Tongeren.

Onschuldig door de jury verklaard, werd de betichte vrijgesproken.

LANDBOUWMAATSCHAPPIJ VAN LIMBURG. — Comice van Tongeren. — *Tongersch Veestamboek.* — UITSLAG VAN DEN PRIJSKAMP VAN STIEREN, KOEIEN EN KALVEREN, gehouden te Tongeren op Maandag 14 JULI 1902.

De volgende prijzen worden toegekend :

KOEIEN (VAN ALLEN OUDERDOM).

1ste REEKS.

1e pr. fr. 50 en zilv.	med.	Martin C. Tongeren.
2e pr. fr. 40 en bronz.	»	Martin C. Tongeren.
3e » 30	» »	de Rosen Bne A. »
4e » 20	» »	Vroonen C. »
5e » 10	» »	Martin C. »
6e » 10	» »	Clerinx Ed. Widoye.
7e » bronzen medalie		Vroonen C. Tongeren
8e » »	»	de Rosen Bne A. »

2e REEKS.

Koeien denzelfden dag aangenomen om in het Veestamboek ingeschreven te worden.

1e pr. fr. 30 en zilv.	med.	Delmotte, Bommersh.
2e » 20 en bronz.	med.	Vroonen C. Tongeren
3e » 10	» »	Martin C. »
3e » 10	» »	Vroonen C. »
5e bronzen medalie		Rigô Wed. Rutten.

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

25ste VERVOLG.

Zoo stond het met de negen mannen op den namiddag van dien dag. Allen, behalve Burn, beseften wel dat zij meer dan genoeg gedronken hadden. Doch Burn had een vriend te betreuren en Burn zocht gewoonlijk zijne tranen in de flesch. Hij begon te weenen, toen Davenire hem vroeg of hij ook voldoening verlangde over den dood van zijn maat, en een half uur later lag hij voorover op de tafel, de armen als twee klauwen uitgestrekt tusschen de glazen.

Trollope, wiens hoofd volmaakt koel was, ofschoon hij genoeg wijn had gezwolgen om eene kat er in te verdrinken, had onnertusschen in Benson's hut eene daling van den barometer opgemerkt. Bezorgd stond hij er naar te zien en keerde toen naar het dek terug.

— Caldwell, riep hij, gij hebt den sleutel van de schatkamer ?

— Ja, luidde het antwoord.

— Geef hem aan den Deen. Hij moet den roerganger zijn.

Caldwell, met eene pijp in den mond, grimmig en benuwd, zwaaide naar Harry en stak hem den sleutel toe met een : Ziedaar ! Pak aan !

— Aanpakken ? En wat moet ik daarmeê doen? zegde de Deen, paar den sleutel starend, alsof het de revolver ware geweest, waarmeê hij zooeven Caldwell den armen Masters had zien vermoorden.

— Steek hem in uwen zak en geef hem aan den man die u aflost, snauwde Caldwell.

— Ik wil met geen sleutels te doen hebben ! riep Harry, zijn verbonden hoofd heftig schuddend. Wat is achter het slot van dien sleutel opgesloten? Is het de doode man ? Ik steek er geen vinger naar uit !

— Pak aan dien sleutel, voor ik hem u laat opvreten ! schreeuwde Caldwell woedend, en hij stopte den sleutel tusschen het open hemd van den matroos.

Doch Harry gilde : Weg er mee ! Er kleeft bloed aan dien sleutel en ik wil niet gehangen worden voor moord en zeeroof allebei ! en in eene dolle opwelling van angst en bijgeloof greep hij den sleutel en smeet hem overboord.

— Houd uw banden van hem af, Caldwell, ge zult maken dat ons de zeilen om de ooren vliegen! donderde Trollope en hij sprong naar het roer.

— Zijne oren zal het hem kosten ! riep Caldwell, den Deen woedend aanziende. Is er eene scheer aan boord ? Wie brengt mij eene scheer ?

— Een onbandelbare kerel, zegde Trollope. Hij verdiende niet beter. Maar nu het eenmaal gebeurd is, is het misschien beter zoo.

— Dat geloof ik ook, zegde Weston, hoewel Harry er voor hangen zal !

— Die slentel gaf toch maar last en gehaspel, zeide Trollope en ik denk dat wij de deur van die hut ook wel gauw genoeg zonder sleutel zouden open krijgen. Maar ondertusschen laat die deensche muilezel oppassen !

Hij wierp Harry nog een dreigenden blik toe, aan Caldwell onder den arm en verwijderde zich met hem.

— De barometer zakt, zegde hij. Als de wind toenemt, dan worten wij zeil minderen en dan hebben wij alle handen noodig. Daar beneden ligt er al een van de besten stoomdronken over de tafel. Wij kunnen niet zeilen als wij voortgaan met elkaar af te rossen. Begrepen ?

— Ik voor mij, ik ga met plezier den mast in, zegde Shannon, met een triestig gezicht naar boven ziende.

Het schip maakte op dit oogenblik nog eene kostelijke vaart, soel voortploegend door de rollende golven onder den schitterenden hemel. Doch Trollope was er blijkbaar niet erg gerust op.

Hij ging telkens naar den barometer en bestuderde zorgvuldig eene zeekaart. Tusschen de bedrijven door verzocht hij Davenire om Burn naar kooi te brengen en belastte hij een paar anderen met het opruimen van de kajuitstafel.

Hierna hadden de meesten genoeg van rooken en over de verschansing hangen. Zij gingen er bij zitten en vielen in slaap — een in een stoel, twee anderen heel broederlijk naast elkaar tegen de kajuitstrap, een vierde lang uit op den rug. Peter Johnson, de kok, die tamelijk frisch was geblieven, kwam uit het kombuis met eene lange sigaar en bleef wat dekwandelen met Trollope.

— Zij kunnen niet beter doen dan uitslapen, nu we ben niet noodig hebben, zegde Trollope tot hem. Verduiveld, wat snorkt die kerel afgrijselijk !

Zij stonden stil naast het reusachtig lichaam van Davenire, die plat op den rug lag, het hoofd op den schouder, den hoed al, den mond open, de armen als levenloos uitgestrekt.

— Wat doet het glas ? vroeg Johnson.

— Nog zakken, antwoordde Trollope.

— Hoever zijn we nog van dat eiland ?

— Zoo wat zeven honderd mijlen nog. Maar, vervolgde Trollope, ik ben niet op mijn gemak over zekere riffen, die hier op de kaart staan aangegeven vlak ten noorden van het Halloran Island. Zie ! Hier ! Daarom wilde ik zooveel mogelijk zuidwaarts koersen, om het eiland liever van het zuiden te kunnen naderen.

— Precies, zegde Johnson, na aandachtig de kaart te hebben bestudeerd. Ik onderstel dat Saunders dit waarwater op zijn duimke kent ?

— Ik wil 't hopen, antwoordde Trollope. Die bringantijn is het eenige element van onzekerheid in ons plan. Als zij bij onze aankomst niet present is, dan sta ik met de banden in het haar, dat wil ik bekennen.

— Hoe heet zij ook weer ?

— De *Rival*, antwoordde Trollope. Als zij er niet is, dan zal er niets anders aan opzitten dan al kruisende op haar te wachten. Wij moeten die brigantijn hebben. Bij gebreke hebben we wel de barkas, maar denk eens hoe wij daarin dobbelen zullen, negen man en eene weerde van driemaalhonderduizend pond aan goud !

— Elf man, verbeterde Johnson.

— Elf ? Wie zijn dan die andere twee ?

— Wel Harry daar, en de kerel voorop.

— O, die moeten het schip naar hnis brengen, zegde Trollope. Negen man, Peter. Maar die vracht goud en dan al wat er woodig zou zijn aan water en provisie... zou de barkas dat alles kunnen laden ? Neen, de brigantijn moet er wezen. Is zij er niet, dan moeten wij desnoods een maand lang op haar wachten. En laat zij ons heelemaal in den steek, ja, dan moeten wij het goud aan wal brengen, goed verstoppen, een paar man als wacht er bij plaatsen en de rest van ons moet met de barkas er op uit, om een ander schip in plaats van de *Rival* op te schommelen.

Johnson begon te fluiten. Hij floot voortdurend een ond walsje, waarbij hij de maat sloeg met zijn hoofd. Deze beweging werd al heftiger, hoe levendiger hij zich in den door Trollope geschilderden toestand indacht. Eindelijk hield hij op met fluiten en de beide mannen spraken over Masters.

Om 6 ure waren al de slapers behalve Burn ontwaakt en voelden zich uitermate verfrischt. De beweging van het water had iets vettigs, een onfeilbaar voorteeken van stilte.

Trollope ging omlaag, raadpleegde weer den barometer, maar nam geene verdere daling waar. De stuurboordwacht was aan de beurt en Hankey had William afgelost aan het roer.

— Het glas liegt niet, zeide Trollope tot een paar anderen. De wind is wel iets slapper, maar de lucht betrekt en de kleur van de zon bevalt mij niet. Wij moeten veiligheidshalve maar wat kleje zeil innemen voor het donker wordt. Wie pakt er aan ?

Zij antwoordden door aan het werk te gaan. William en Harry reeden vooroop ; Weston en Hankey gingen den bezaansmast in ; en daarna namen zeven man het grootzeil in, onder het galmen van een vroolijk deuntje.

Deze gezonde inspanning verdreef uit de hoofden der heeren de laatste sporen van alcoolische dampen. Zij waren nu weer volkomen nuchter, geheel bezadigd, ja, zelfs min of meer in eene beschouwelijke stemming.

— Is Masters dood, Trollope ? vroeg Caldwel met dikke, gedempte stem, terwijl zijn donkere oogen een innerlijke onrust verrieden.

Trollope zweeg, en antwoordde toen :

— Ja.

— Ga eens naar beneden en verzeker u ervan ; wilt ge ? Ik kan het niet doen, zegde Caldwell.

— En waarom bestemt ge mij voor zulke boodschappen ? riep Trollope kregel.

— Als hij dood is, dan moet hij over boord, hernam Caldwell heftig. Waarom houden wij hem hier ? Dat soort van bloed brengt verrotting in een schip ! Het boort er gaten in als van ratten!

— Hij zal met het donker overboord, zegde Trollope.

— Waarom met het donker ? gromde Caldwell, als hij dood is, waarom dan niet dadelijk ?... Is hij dood ?.

— Shannon ! riep Trollope. Och, Shannon, ga eens even naar beneden en zie eens of Masters dood is. Caldwell twijfelt er aan en wou geerne zekerheid hebben. Ga eens even zien.

— Ik ? riep Shannon, terwijl de stereotypieke glimlach van zijn gezicht verdween. Waarom ik ? Hij heeft hem vermoord. Dat hij zelf ga !

— Zeg niet dat ik hem vermoord heb ! snauwde Caldwell. Ik heb hem neergeschoten in zelfverdediging.

— Dat is waar, zegde Trollope. Toe, Shannon, wees zoo goed en ga eens zien ?

Met zichtbaren weerzin gaf Shannon aan het verzoek gevolg. Terwijl hij weg was, ging de zon in eenen gelen nevel onder. Een vale damp, als gekleurde stoom, vervulde den westelijken hemel en veegde, kalmte aanbrengend, de golven glad. De topzeilen zwollen en zonken neder, alsof zij in de plotselinge stilte naar adem bijgeden.

— Het heeft meer van een eclips dan van een zonsonderegang, zegde Davenire.

— Het zal een zwarte nacht worden, riep Trollope. Ziet ge wel die geschubde wolken daar opzetten ? en hij wees naar eene streek waar kort te voren alles nog ametteloos blauw was geweest.

— Hij is zoo dood als een steen, zegde Shannon, die den trap was opgekomen. Het kan u een troost wezen, Caldwell, dat hij daar zoo kalm liet als een engel. Al de zonden van zijn leven zijn weg uit zijn gezicht, en hij is de onschuldige zoon van eene brave moeder.

— Wij moeten hem overboord zetten, riep Caldwell, die zich snel had omgedraaid.

— Met het donker, verklaarde Trollope beslist.

XXIII.

Op het donker hadden zij niet lang meer te wachten. Om acht ure was het doodstil en zoo zwart als pek. Alleen de zee was vol van vuur, dat rees en daalde en flitste — een aanblik, vreeselijk schoon in zijne geheimzinnigheid.

Geen speling der natuur had juister van pas kunnen komen, om, in verband met de aanwezigheid van een lijk aan boord, het negental te vervullen met zekere bijgeloovige aandoeningen. Zij waren het er allen over eens dat Masters nu onverwijld moest begraven worden, en Cavendish, Hankey en Weston belasten zich met de noodige toebereidselen.

Zij traden zacht de hut binnen, waar hij lag, en trokken het deken weg van zijn gelaat. Een marmerheid van mannelijk schoon geleek hij. Het was waar, dat de dood zijne trekken geluterd had. Het licht van eene andere wereld beschenen hem, en het was alsof hij glimlachte bij den aanblik van iets, te verrukkelijk om uit te spreken.

De drie regen met haastige steken eene wade om het lijk en vergaten ditmaal niet de voeten te beswaren met eene goede vracht ijzer.

Caldwell stond bij het groote luik, niet denkende dat zij zoo spoedig klaar zouden zijn. Toen hij hen in den vierkanten lichtschijn van de kajuitsdeur zag verschijnen, sliet hij eenen gedempten kreet uit en liep gejaagd naar de kampanje, vloekend mompelend onder het omzien.

— Over boord er mee ! riep Trollope, die bij de verschansing stond. Maar behoorlijk, mannen ! Hij was een van ons.

Zij lichten hem overboord met de voeten vooruit. Het lichaam viel met een zachten plomp en verdween in een gedwarrel van zeevuur, welks spoor men vademen diep nog kon volgen.

— Griezelig werkske, zegde Hankey. Wat is het op eens beestig koud geworden.

Hij ging in de kajuit en dronk een glas cognac met water. De tijd kroop langzaam voort. Sommigen van de negen hadden kaarten in de banden ; doch zij konden niet spelen. Zij staken pijpen en sigaren aan en gingen op het dek ; maar ook dat praten wilde niet vlotten ; men voed den rechten toon er toe niet. Van tijd tot tijd zag men iemand iets drinken aan de kajuitstal-l. Ook Davenire liet zich op deze wijze niet onbetuigd, en omstreeks negen ure kwam Weston een lijntje met hem trekken.

(Wordt voortgezet.)